
Editorial

Interdisciplinarietat

Durant els darrers anys han estat molts els àmbits laborals ocupats per professionals de la mateixa especialitat en els quals s'han anat incorporant aportacions d'altres professionals de diferents branques del coneixement que no es tenien en compte inicialment. Podem dir que apareix la multidisciplinarietat.

El concepte de multidisciplinarietat surt com a resposta a la fragmentació del coneixement; fins i tot podríem dir, potser, que respon a la necessària fragmentació del saber. I diem necessària donada la impossibilitat que un mateix professional pugui assimilar i aplicar la multiplicitat de noves especialitats. L'acumulació de coneixements ens ha portat, també, a la diversificació dels ensenyaments, amb la inevitable aparició dels especialistes corresponents, la qual cosa ha provocat que sorgissin noves disciplines i noves professions.

En l'àmbit de l'educació especial i de l'atenció a la diversitat poden confluïr-hi diversos professionals, com ara mestres, pedagogs, psicòlegs, psicopedagogs, fisioterapeutes, terapeutes ocupacionals, etc. Quan les necessitats dels alumnes estaven ateses per la mateixa persona, la mestra, aquesta persona podia integrar els coneixements harmònicament al servei del seu procés d'ensenyament i aprenentatge. La presència de professionals diversos en l'àmbit de l'educació especial és un fet; el que no és tan clar és l'apropament interdisciplinari. Sense la complementarietat d'aquestes disciplines es trenca l'apropament educatiu no fragmentat vers els nostres alumnes. Tothom va pel seu cantó i l'alumne es veu bandejat per la multiprofessionalitat.

El diàleg interdisciplinari ens pot permetre de recuperar la globalitat, la visió holística de l'home. Hem de ser coneixedors de quin és el saber de les altres disciplines per tal de poder treballar cooperativament amb el mínim de friccions atribuïbles a l'ambigüïtat i a la superposició dels diferents rols. És una mateixa realitat que s'observa des de perspectives professionals diferents, de manera que s'amplia el camp visual. La inter-

disciplinarietat ens pot aportar una nova manera de «mirar-nos» l'alumne. Cada professional es nodreix de la perspectiva de l'altre, la qual cosa fa que transformi la mirada, la comprensió i les estratègies d'intervenció, i només així podrà respondre a les seves necessitats educatives d'una manera més plena.

Amb aquest monogràfic SUPORTS ha volgut ser un punt de trobada amb altres disciplines per tal d'oferir les aportacions d'altres especialitats, aquesta vegada la Fisioteràpia i la Teràpia Ocupacional (en un altre número haurem de parlar de la pedagogia, la psicologia i la psicopedagogia), i contribuir, així, a la necessària complementarietat.

Pel que fa a la Teràpia Ocupacional, *Laura Álvarez* ens ajuda a conèixer els procediments que aquesta disciplina pot aportar a l'àmbit de l'educació dels alumnes amb necessitats educatives especials, i també a la població escolar general, estiguin on estiguin escolaritzats. El reconeixement de les aptituds ocupacionals de la població escolar, el fa a partir de tres variables: les capacitats personals vistes des de les potencialitats i les necessitats de cada escolar; les demandes escolars analitzades des dels hàbits, les rutines, les regles, les normes, els rols i les competències, i aquells comportaments necessaris per a autoocuidar-se: el joc i l'escolaritat i el context cultural i temporal-espacial.

Nilda Estrella situa les pràctiques de la Teràpia Ocupacional en el context escolar de Catalunya i *Sebastià Canamasas* i *Roser Picas*, a més d'explicar-nos què pot aportar la Fisioteràpia com a disciplina específica, exposen la manera de relacionar-la amb les altres disciplines que conflueixen en l'àmbit educatiu.

Consell de Redacció

Departament d'Educació Especial

Facultat d'Educació de la Universitat de Vic